

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce: **S. A. Z. B.**, narozen X
státní příslušnost X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2014, č. j. MV-161062-4/SO-2013

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2014, č. j. MV-161062-4/SO-2013, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 2. 2014, č. j. MV-161062-4/SO-2013, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 10. 2013, č. j. OAM-354-52/TP-

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

2007, jímž ministerstvo dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „cizinecký zákon“), zamítlo žádost o povolení k trvalému pobytu podanou dne 26. 6. 2007 dle § 67 téhož zákona.

2. Správní orgány posuzovaly žalobcův případ podle § 67 cizineckého zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2013. Žalobce nesplnil podmínku 4 let nepřetržitého pobytu na území České republiky a podmínku 2 let trvání doby azylového řízení. Přitom nebyly dány důvody hodné zvláštního zřetele k prominutí těchto podmínek dle § 67 odst. 7 uvedeného zákona a žalobce splňoval toliko podmínku včasného podání žádosti dle § 67 odst. 5 téhož zákona. Ačkoli žalobce podal svoji žádost v době účinnosti cizineckého zákona ve znění do 31. 8. 2007, vycházely správní orgány z cizineckého zákona ve znění účinném do 31. 12. 2013. Převzaly totiž názor z komentářové literatury (Vedral, J. Správní řád. Komentář. II. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012. 1446 s.), že u soudem zrušených pravomocných rozhodnutí neplatí obecné pravidlo, že se správní řízení neskončená před účinností novely právního předpisu dokončují podle dosavadní právní úpravy, nýbrž je nutné postupovat podle úpravy aktuální. V důsledku toho správní orgány věc nově posoudily a nerespektovaly předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 4 As 13/2011-145, který obsahoval v kontextu dřívější právní úpravy závazný právní názor, že podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu dle § 67 cizineckého zákona žalobce splnil.
3. Žalovaný poukázal na skutečnost, že s účinností k 1. 1. 2011 došlo zákonem č. 427/2010 Sb. ke změně cizineckého zákona, pročez správní orgány byly povinny vycházet již z novelizované právní úpravy. Přitom § 183 odst. 1 cizineckého zákona není možné aplikovat, jakmile bylo řízení pravomocně skončeno. Pravomocné rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce, je rozhodnutí ministra vnitra ze dne 28. 12. 2010, č. j. MV-102659/VS-2010-4. Žalovaný se domnívá, že pokud dojde ke změně právní úpravy v průběhu správního řízení, je třeba dokončit řízení podle ustanovení cizineckého zákona ve znění účinném v okamžiku zahájení řízení. Pokud však rozhodnutí již nabylo právní moci, až následně bylo zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání, již se nejedná o řízení neskončené do dne nabytí nové právní úpravy a je nutné postupovat podle právních předpisů účinných ke dni zrušení tohoto rozhodnutí. Žalovaný proto dospěl k závěru, že pro použití dřívější právní úpravy neexistoval zákonný důvod. Zároveň žalobce nerozporoval, že nesplňoval podmínky § 67 cizineckého zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2011.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobou podanou dne 4. 4. 2014 napadl žalobce nadepsané rozhodnutí žalovaného. Žalobce souhrnně namítá porušení § 2, § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Dále nesouhlasí se závěry správních orgánů, že by měly jeho žádost podanou dne 26. 6. 2007 posoudit podle právní úpravy účinné dne 1. 10. 2013, neboť kde dni podání žádosti splňoval podmínky § 67 cizineckého zákona pro udělení povolení k pobytu a v dobré víře zastavil řízení o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce odkazuje na čl. II zákona č. 379/2007 Sb., podle něhož měly správní orgány postupovat podle úpravy platné před účinností uvedené novely. Jiný postup nelze považovat za zákonný a vytvářel by prostředí právní nejistoty.

5. Žalobce dodává, že správní řád ani jiné zákony nestanovují fikci zahájení řízení zrušením pravomocného rozhodnutí správního orgánu, v čemž odkazuje v kontextu zásady zákonnosti na § 2 odst. 1 a § 44 odst. 1 správního řádu, čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Jelikož řízení bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 379/2007 Sb., mělo být dokončeno podle dosavadních předpisů.
6. Žalobce se vymezuje i proti použité komentářové literatuře. Poukazuje na to, že v jeho případě nedochází k „obživení“ zrušené právní úpravy, ale zákon přímo přechodnými ustanoveními stanoví, že se řízení zahájené před účinností novel má dokončit podle dosavadních právních předpisů. Zároveň žalobce pochybuje o tom, zda bylo v jeho případě řízení pravomocně skončené, neboť původní pravomocné rozhodnutí správních orgánů bylo zrušeno a ministerstvo pokračovalo v řízení o žádosti žalobce podané dne 26. 6. 2007.
7. Žalobce poukazuje rovněž na skutečnost, že již od roku 2007 podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu splňoval podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu. Postup správních orgánů při vydání nového rozhodnutí tak nepřiměřeně zasahuje do práv žalobce nabytých v dobré víře a porušuje i zásadu právní jistoty, v čemž žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 178/04 a sp. zn. IV. ÚS 690/01.
8. I kdyby správní orgány postupovaly podle právní úpravy účinné ke dni vydání rozhodnutí, měly zohlednit možnost prominutí splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území České republiky a délku posledního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgány měly z vlastní iniciativy přihlédnout ke všem okolnostem případu a svému minulému pochybení. Pokud tak neučinily, postupovaly v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu.
9. Žalobce dodává, že pobývá na území České republiky od roku 2001 a má v České republice manželku, které byla v roce 2011 udělena mezinárodní ochrana formou doplňkové ochrany. V kontextu mezinárodních smluv měly správní orgány posuzovat přiměřenost svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Ve smyslu § 174a cizineckého zákona je tak rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. Žalovaný ve vyjádření ze dne 22. 5. 2014, č. j. MV-161062-9/SO-2013, navrhuje zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost, přičemž odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III.

Posouzení žaloby

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
13. Žaloba je důvodná.
14. Ze správních spisů zjistil zdejší soud tyto podstatné skutečnosti:

- Z potvrzení ze dne 26. 6. 2007, č. j. OAM-354-2/TP-2007, vyplývá, že žalobce podal dne 26. 6. 2007 žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 67 cizineckého zákona.
 - Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 27. 6. 2007, č. j. OAM-354-7/TP-2007, byla žádost žalobce dle § 75 odst. 1 písm. g) cizineckého zákona zamítnuta.
 - Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 13. 11. 2007, č. j. VS-321/RK/3-2007, byl zamítnut žalobcův rozklad proti výše uvedenému rozhodnutí ze dne 27. 6. 2007.
 - Proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13. 11. 2007 podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 6. 2009, č. j. 8Ca 8/2008-39, zamítl.
 - Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2009 podal žalobce kasační stížnost, na základě níž Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67, napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.
 - Městský soud v Praze vydal další rozsudek ze dne 23. 9. 2010, č. j. 8A 76/2010-102, kterým rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13. 11. 2007, č. j. VS-321/RK/3-2007, zrušil.
 - Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 28. 12. 2010, č. j. MV-102659/VS-2010, byl rozklad žalobce opakovaně zamítnut.
 - Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2009 podalo Ministerstvo vnitra kasační stížnost, na základě níž Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 8. 2011, č. j. 4 As 13/2011-145, napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.
 - Nakonec Městský soud v Praze vydal na základě závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu rozsudek ze dne 7. 11. 2012, č. j. 9A 13/2011-38, kterým zrušil rozhodnutí ministra vnitra ze dne 28. 12. 2010 a věc vrátil k dalšímu řízení. V rámci závazného právního názoru uvedl, že při novém rozhodování ve věci samé bude správní orgán vázán právním názorem vysloveným v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67, a ze dne 31. 8. 2011, č. j. 4 As 13/2011-45, že žalobce všechny podmínky stanovené v § 67 odst. 1 cizineckého zákona splnil.
 - Následně v řízení, které je předmětem tohoto přezkumu, vydalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí ze dne 1. 10. 2013, č. j. OAM-354-52/TP-2007, jímž opětovně zamítlo žalobcovu žádost.
 - Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 2. 2014, č. j. MV-161062-4/SO-2013, zamítl odvolání žalobce a potvrdil výše uvedené rozhodnutí ze dne 1. 10. 2013 s výše uvedeným odůvodněním.
15. Předmětem sporu je právní otázka, v jakém znění měly správní orgány aplikovat § 67 cizineckého zákona v řízení o žádosti žalobce podané dne 26. 6. 2007. Zatímco žalobce se domnívá, že správní orgány na jeho případ měly aplikovat právní úpravu cizineckého zákona ve znění účinném k datu podání jeho žádosti, správní orgány zastávají názor, že měly aplikovat právní úpravu účinnou v době jejich rozhodování v dalším řízení, kdy jim věc byla vrácena soudy.

16. Podle čl. II zákona č. 379/2007 Sb., kterým byl změněn cizinecký zákon s účinností od 21. 12. 2007, *řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*
17. Podle čl. II bodu 1 zákona č. 427/2010 Sb., kterým byl změněn cizinecký zákon s účinností od 1. 1. 2011, *řízení podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*
18. Jedním ze základních požadavků jakéhokoli právního řádu je jeho určitá stabilita, která významně přispívá k důvěře adresátů právní regulace v systém samotný. Dynamika společenského vývoje však přináší podstatné změny, na které musí zákonodárce reagovat revizemi právních norem. Střet mezi požadavkem na stabilitu i potřebou dynamických změn právního řádu standardně řeší obecné právní zásady o časové působnosti právních norem a dále přechodná ustanovení (*intertemporální pravidla*), která upravují konflikty mezi starou a novou právní úpravou v konkrétních případech jednotlivých právních předpisů.
19. Nyní posuzovaný případ je specifický tím, že správní orgány posuzovaly prvně žádost žalobce podanou dne 26. 6. 2007 dle § 67 odst. 1 cizineckého zákona, ve znění účinném do 20. 12. 2007. Ačkoli již tehdy žalobce splňoval všechny podmínky uvedeného ustanovení pro přiznání povolení k trvalému pobytu, správní orgány dospěly k chybnému závěru a žalobci pobytové oprávnění odeprěly. Nesprávný výklad daného ustanovení vyšel najevo až v rámci soudního přezkumu, v rámci něhož Nejvyšší správní soud jednoznačně deklaroval, že žalobce podmínky § 67 odst. 1 cizineckého zákona, ve znění účinném do 20. 12. 2007 splňoval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 4 As 13/2011-145; ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).
20. Než se věc vrátila správním orgánům k dalšímu řízení, došlo v mezidobí dvakrát k novelizaci § 67 cizineckého zákona prostřednictvím zákona č. 379/2007 Sb. a zákona č. 427/2010 Sb. Oba tyto zákony přitom řeší střet nové a staré právní úpravy prostřednictvím vlastních přechodných ustanovení. Proto odpověď na otázku, podle jaké právní úpravy měla být žádost žalobce posuzována, spočívá ve výkladu čl. II zákona č. 379/2007 Sb. a čl. II bodu 1 zákona č. 427/2010 Sb. Jde tedy o střet 3 různých právních úprav a 2 přechodných ustanovení. Ustanovení § 183 odst. 1 cizineckého zákona se na posuzovanou věc nepoužije, neboť je pouze přechodným ustanovením ve vztahu k zákonům, podle nichž se postupovalo v otázkách pobytových statusů cizinců před účinností zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.
21. Soud se zabýval předně výkladem čl. II zákona č. 379/2007 Sb., který však nevytváří jakékoli výkladové komplikace. Z pohledu jazykového výkladu je zřejmé, že jedinou rozhodnou skutečností pro aplikaci dosavadní právní úpravy (právní úpravy před přijetím uvedené novely) je otázka, zda určité řízení bylo zahájeno před účinností uvedené novely, tedy před 21. 12. 2007. Nerozhodná je přitom okolnost, zda dané řízení bylo skončeno či nikoli. Soud proto shrnuje, že žádost žalobce ze dne 26. 6. 2007 by měla být při zohlednění čl. II zákona č. 379/2007 Sb. posouzena podle cizineckého zákona účinného do účinnosti této novely.

22. Daný závěr však není konečný, neboť je nutné zohlednit i další vývoj právní úpravy. Soud se dále zabýval výkladem čl. II bodu 1 zákona č. 427/2010 Sb., které oproti předchozímu přechodnému ustanovení obsahuje 2 podmínky, které musí být splněny současně (*kumulativně*) pro aplikaci dosavadní právní úpravy: (i) řízení muselo být zahájeno před dnem, kdy nabyl účinnosti zákon č. 427/2010 Sb., a (ii) řízení nesmělo být skončeno před dnem, kdy uvedený zákon nabyl účinnosti. Soud považuje za nesporné, že žalobce splňuje první podmínku, neboť svoji žádost podal dne 26. 6. 2007 a novela nabyla účinnosti až dne 1. 1. 2011. Sporné je naopak naplnění druhé podmínky, k čemuž je podstatný výklad pojmu *řízení neskončené přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 427/2010 Sb.*
23. Správní orgány zvolily výklad založený na myšlence, že řízení je skončeno, jakmile je v něm vydáno pravomocné rozhodnutí, byť je toto rozhodnutí později zrušeno v rámci přezkumného řízení nebo soudem na základě správní žaloby. Přitom vycházely z těchto závěrů komentářové literatury: „*Při změnách právní úpravy sice obecně platí, že se správní řízení pravomocně neskončená před účinností novely právního předpisu (zákona) dokončují podle dosavadní právní úpravy, to však není případ zrušení pravomocného rozhodnutí v přezkumném řízení (a koneckonců ani zrušení pravomocného rozhodnutí správního orgánu soudem podle § 78 soudního řádu správního). V tomto případě už správní řízení pravomocně skončeno bylo a teprve po právní moci rozhodnutí došlo k jeho zrušení, tato skutečnost však sama o sobě nemá za následek „obživení“ v mezidobí zrušené či změněné právní úpravy, podle které se rozhodovalo v době původního řízení. Přechodná ustanovení novel či nových zákonů se na to nevztahují, neboť ta dopadají (ve většině případů) pouze na řízení pravomocně neskončená. Pokud by se v těchto případech mělo postupovat podle právní úpravy platné a účinné v době původního správního řízení, musel by to zákon, kterým došlo v mezidobí ke změně právní úpravy v přechodných ustanoveních výslovně stanovit. Jinak chybí právní opora k tomu, aby se při novém projednání věci postupovalo podle již zrušené (tedy neplatné) právní úpravy“ (Vedral, J. Správní řád. Komentář. II. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012. s. 849). Jakkoli v obecně rovině lze citovanému výkladu přisvědčit, v nynější specifické věci má soud z níže vyložených důvodů, že jej použít nelze.*
24. Soud poukazuje na skutečnost, že pojem *neskončené řízení* nemá zcela jasný obsah, jak se domnívají správní orgány. Vedle výkladu zastávaného správními orgány, který váže skončení řízení na (první) právní moc rozhodnutí, je možné na pojem nahlížet i tak, že se jedná o reálné skončení řízení na základě posledního rozhodnutí v dané věci, které již nebylo pořadem práva zrušeno. Je zřejmé, že byť je určité správní řízení skončeno pravomocným rozhodnutím, pokud je takové rozhodnutí zrušeno v přezkumném řízení nebo soudem na základě správní žaloby, další řízení ve věci není novým řízením, ale jedná se o pokračování v řízení dosavadním. Soud dále uvádí, že v důsledku zrušení určitého rozhodnutí jsou zásadně zrušeny i jeho účinky. Pokud určité řízení bylo v minulosti skončeno pravomocným rozhodnutím, které bylo později zrušeno, nelze takové řízení považovat za pravomocně skončené. Jinými slovy, účinky pravomocného rozhodnutí, které bylo zrušeno, nejsou natolik silné, aby zakládaly i po jeho zrušení jakousi fikci skončeného řízení pro účel aplikace přechodných ustanovení. Pokud řízení o žádosti žalobce ze dne ze dne 26. 6. 2007 nebylo v době opětovného rozhodování správních orgánů reálně skončeno, jednalo se stále o to samé řízení o stejné věci (stejný předmět i účastník řízení).
25. Vedle těchto vývodů, které jsou založeny na prosté interpretaci pojmu, však soud poukazuje i na neudržitelné důsledky právních závěrů správních orgánů, které by

významným způsobem porušily základní práva žalobce. Výklad práva nelze omezit na pouhý textualismus, tedy přehnané lpění na slovním vyjádření právní normy, neboť „[j]azykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity“ (nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, č. 30/1998 Sb.). Soud shledal, že správní orgány vycházely pouze z textu zákona, nezohlednily jeho účel a v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu neposoudily přiměřenost dopadu svého postupu na situaci žalobce.

26. Soud konstatuje, že žalobce v době podání své žádosti a v době vydání prvního pravomocného rozhodnutí ve věci splňoval požadavky § 67 odst. 1 cizineckého zákona, ve znění účinném do 20. 12. 2007, přičemž správní orgány měly žalobci povolení k trvalému pobytu udělit. Pokud tak neučinily, jednalo se výlučně o jejich pochybení, které není možné klást žalobci k tíži. Soud dále uvádí, že veškerá navazující řízení o opravných prostředcích či řízení před soudy byla pouze důsledkem prvotního pochybení v rozhodnutí ze dne 27. 6. 2007. Žalobce se pořadem práva bránil proti správním rozhodnutím, která považoval za nezákonná, a správní soudy mu nakonec daly za pravdu. Pokud však správní orgány v dalším řízení vyložily přechodná ustanovení tak, že chtěly v případě žalobce aplikovat novou právní úpravu, učinily tak z práva nástroj odcizení a absurdity ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu.
27. Soud poukazuje na skutečnost, že již v době vydání prvního pravomocného rozhodnutí měl žalobce na základě tehdy účinné právní úpravy hmotněprávní nárok na to, aby mu bylo právo trvalého pobytu přiznáno.
28. Soud dále uvádí, že jedním z principů demokratického právního je, že veškeré jednání veřejné moci je vázané zásadou legality a zároveň systém garantuje ochranu práv jednotlivce prostřednictvím nezávislých soudů. Pokud by soud přijal výklad správních orgánů, reálně by tím vyloučil možnost žalobce domoci se svého práva (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), neboť by již nikdy nebylo možné zhojit původní pochybení správních orgánů při aplikaci cizineckého zákona. Nárok žalobce, byť soudně uznaný, by tak nikdy nemohl vstoupit v život, ačkoli žalobce na této situaci nenese žádnou vinu. Na okraj soud také podotýká, že podle názoru správních orgánů by prakticky bylo bez významu, zda žalobce podal žádost dne 26. 6. 2007, nebo v období od 1. 1. 2011. Od podání žádosti žalobce uplynulo k datu vydání tohoto rozsudku již více jak 10 let, po která probíhala správní a soudní řízení. Přijetí právního názoru správních orgánů by také reálně znamenalo, že většina těchto řízení o různých opravných prostředcích byla naprosto zbytečná.
29. Lze shrnout, že v posuzovaném případě se nejednalo o aplikaci obecných intertemporálních principů, ale jednalo se o aplikaci konkrétních přechodných ustanovení zákonů, které novelizovaly cizinecký zákon. Soud uvádí, že nedošlo k jakémusi „obživení“ minulé právní úpravy, ale tato úprava byla i nadále aplikovatelná na základě výše citovaných přechodných ustanovení a činila proto právní základ pro další rozhodování o žádosti žalobce. Pokud určitá právní úprava umožňuje více možných výkladů, z nichž některý nerespektuje principy vlastní ústavnímu pořádku České republiky, je nutné zvolit ten, který požadavkům ústavního pořádku vyhovuje. Soud

shledal, že v případě žalobce bylo nutné zvolit takový výklad čl. II bodu 1 zákona č. 427/2010 Sb., který neporušuje jeho základní práva.

30. Ze všech těchto důvodů soud činí závěr, že správní orgány měly v případě žalobce posoudit jeho žádost ze dne 26. 6. 2007 o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 67 odst. 1 cizineckého zákona, ve znění účinném do 20. 12. 2007. Soud si je vědom skutečnosti, že závaznost kasačního rozhodnutí soudu není bezvýjimečná. Správní orgány se mohou odchýlit od závazného právního názoru výjimečně tehdy, pokud došlo ke změně právní úpravy, správní orgán učinily nová skutková zjištění, která mění významně skutkový stav, nebo došlo k judikатурnímu vývoji na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 31/2016-36, bod 15 a násl.). V posuzovaném případě však k žádné ze jmenovaných situací nedošlo, a tedy nebyl prolomen nebo zpochybněn závazný právní názor soudů, kterým se měly správní orgány řídit v nyní posuzovaném řízení.
31. S ohledem na tento závěr již nebylo třeba, aby se soud zabýval dalšími podpůrnými námitkami žalobce o přiměřenosti zásahu správních orgánů do jeho soukromého a rodinného života.
32. Pro úplnost soud konstatuje, že když už žalovaný dospěl k závěru o neaplikovatelnosti starého práva na žalobcův případ, bylo naprosto na místě, aby současně postupoval podle § 67 odst. 7 cizineckého zákona ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí (nové právo), tedy aby s ohledem na výše uvedená specifika posuzované věci žalobci z důvodů hodných zvláštního zřetele prominul splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti. Jinými slovy, žalovaný měl v každém případě hledat takové cesty, aby žalobce nebyl poškozen jeho předchozím pochybením.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), neboť správní orgány nesprávně vyložily přechodná ustanovení zákonů, které novelizovaly cizinecký zákon. Soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Správní orgány budou vycházet v řízení o žádosti žalobce ze dne 26. 6. 2007 z cizineckého zákona, ve znění účinném do 20. 12. 2007, byť mohlo v mezidobí dojít k jeho dalším změnám. Pro správní orgány jsou v dalším řízení i nadále plně závazné právní názory vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 4 As 13/2011-145, a ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67.
34. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 3 000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Vyčíslené náklady sestávají pouze ze zaplaceného soudního poplatku v uvedené výši [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku

poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], neboť žalobce jiné náklady nedoložil ani netvrdil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. dubna 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu